

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 13

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ <i>Καθηγητής του Πανεπιστημίου</i></p> <p>ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ <i>Πρωτοπρεσβύτερος</i></p> <p><i>Δι' ἄπειρά τῶν Συνταξιν ἀπευθυντίων :</i> <i>Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Στου Φιλοθέης.</i></p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ † ΖΙΧΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ <i>Πρόεδρος</i></p> <p>† ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ <i>Ταμίας</i></p> <p>† ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ <i>Γραμματεὺς</i></p>	<p>ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ</p> <p>*Ἐσπερικὸν δεχ. 60. *Ἐξωτερ. φρ. 60 *Ἀμεικῆς δολλ. 3.</p> <p>Μονῶν καὶ Νεῶν ἐπαρχιακῶν Πρωτευουσῶν δεχ. 100</p> <p>Νεῶν χωρίων δεχ. 60</p> <p>*Τετῶν *Ἐσπερικῶν δεχ. 30</p> <p>Φοιτητῶν καὶ ἱεροσπουδαστῶν δεχ. 30</p> <p>Τὰ χρηματικὰ ἐμβόλιμα διαβιβάζονται: Ταμίαν «Ἐκκλησίας» Σεβ. Μητροπ. Ἐδίσσης κ. Κωνσταντίνου, Γραφεῖα *Ι. Συνόδου.</p>
--	---	---

ΑΝΑΝΗΣΙΣ

Αἱ τελευταῖαι ἐκτροπαὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐαριθμῶν μὲν κομμουνιστῶν, ἀλλὰ ἐπιτυγχανόντων κατὰ καιροὺς νὰ διατροάπτουν τὸ κοινωνικὸν σύνολον διὰ πράξεων βιαίων καὶ ἀπρεπῶν συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἐκδηλωθῇ ζωηροτέρα καὶ πῶς συστηματικώτερα ἢ ἀφ' ἱκανοῦ συμπυκνουμένη ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ. Ἦδη ἤρξαντο ἀνακοινούμεναι τάσεις ὁμαδικαὶ πρὸς τελεσφόρον ἀντίδρασιν, συζητήσεις δὲ διεξάγονται ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμερησίου τύπου περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν μεθόδων τῆς ἀντιδράσεως.

Εἶνε βεβαίως παρήγορος ἡ παρατηρουμένη ἀνάνηψις τῶν παρ' ἡμῖν κοινωνικῶν τάξεων μετὰ τὴν μακρὰν παθητικὴν τῆτα, τὴν ὁποίαν ἐχλεύαζε μέχρι σήμερον ὁ κατὰ παραγγελίαν ἢ καὶ κατὰ πεποίθησιν ὀρμητικὸς ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς. Κοινωνία μὲ ἠμβλυμένον τὸ ἠθικὸν αἰσθητήριον, νυσταλέα καὶ ληθαργικὴ, ἀφίνει ἀφυλάκτους τὰς πύλας διὰ τὴν ἀθρόαν εἰσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν δὲ ποτε ἐπέλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀφυπνίσεως, οὗτος ἤδη συνέχει αὐτὴν δεσμίαν ὑπὸ τὴν στυγνὴν δεσποτείαν του.

Ἐκεῖνο ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον κυρίως δεόν νὰ στραφῇ ἡ κοινὴ προσοχὴ εἶνε ἡ δημιουργία κοινωνίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ ἀποβῇ ἀδύνατος ἡ ρίζωσις τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὴν κλειδα τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον παλαιὸν ὅσον καὶ ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν τὸ ἐμφανίζον ὡς νέον, κατέχει μόνη ἡ θεία τοῦ Σωτῆρος θρησκεία, ἡ ὀρίσασα ὡς θεμέλιον τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας

καὶ ὡς τὸ μοναδικὸν τῆς συνεκτικῶν στοιχείων τὴν ἀγάπην. Ὅταν τὰ μέλη τῆς κοινωνίας ἐμπνευσθοῦν τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, ὅταν τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης ὡς καθήκοντος ἀμοιβαίας ἀφοσιώσεως καὶ θυσίας κατακτήσῃ βαθμηδὸν τὰς ψυχάς, τότε καὶ μόνον τότε θὰ δημιουργηθῇ μία ὑγιῆς κοινωνία, διότι μόνον τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς κοινωνικῆς ἀγάπης συγκρατεῖ καὶ προάγει τὸν κοινωνικὸν ὄργανισμὸν. Μόνον ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀντιλήψει τῆς κοινωνίας καὶ τὰ ἄτομα διατηροῦσιν ἀκεραίαν τὴν προσωπικότητά των, καὶ δὲν ὑπάρχουν τάξεις κοινωνικαὶ ὑποβλέπουσαι καὶ μισοῦσαι ἀλλήλας· ἡ κοινωνία, τὴν ὁποίαν τεχνητῶς καὶ διὰ τῆς βίας ἐπιδιώκει νὰ δημιουργήσῃ ὁ μαρξισμὸς, ἤτοι ἡ «ὀ-ταξικὴ» κοινωνία, ἐν τῇ πραγματικότητι δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ μαρξικοῦ κοινωνισμοῦ τοῦ ἐπιδιώκοντος τὴν κατάργησιν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀλλ' ἐν τῇ καθαρῶς χριστιανικῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐν ἀγάπῃ καὶ συνοχῇ ἀλληλεγγύης αὐτῶν, τῆς ἀρμονικῆς αὐτῶν συμβιώσεως κατὰ τὸ κλασικὸν παύλειον παράδειγμα τῆς ἀλληλεγγύου σχέσεως ἣτις ὑπάρχει μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ σώματος (Α' Κορινθ. ιβ' 12-31). Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ τῆς κοινωνίας ἡ φυσικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ μετὰ τῶν τάξεων καὶ τῶν ἀτομικῶν τῆς μελῶν ἀνισότης ἐμφανίζεται ὡς θαυμαστὴ ἀρμονία συνεργασίας, διότι ἕκαστος ζῆ διὰ τὸ ὅλον καὶ τὸ ὅλον ὑπάρχει δι' ἕκαστον. Μόνη αὐτὴ ἡ λύσις ἀποτελεῖ τὴν ὀριστικὴν ἐκρίζωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ, πρὸς ταύτην δὲ δεόν νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῆς ἀντικομμουνιστικῆς προσπάθειας.

Η ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

IV

Ἡ θέσις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἑλληνικῷ συντάγματι.

Γνωμαὶ κορυφαίων νομομαθῶν
ἐν ταῖς Ἐθνικαῖς Συνελεύσεσι.

Ἄλλὰ καὶ περαιτέρω.

Κατὰ τὸ άρθρον 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος «ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» (ἐδ. α'), ἣτις «αὐτοκέφαλος οὖσα ἐνεργεῖ ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα» (ἐδ. β')

Ἡ τοῦ γ' ἐδαφίου διάταξις: «Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος» ὅλας ἄσχετος τυγχάνει ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προκειμένου ἰδίᾳ περὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς.

Ἐκ τῆς ἐντεῦθεν ἀπορροεῦσης ἀνεξίθρησκείας δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ γεννῶνται ἀθέμιτοι θρησκευτικαὶ ἐνώσεις. Πολὺ πρὸ ἡμῶν συνεζητήθη ἐν τῷ Ἀκυρωτικῷ τῆς Γαλλίας τὸ ζήτημα, ὃ δὲ Εἰσαγγελεὺς Dupin ἔλεγε τὰ ἀκόλουθα ἀξιωμακόμενα:

«Ἐὰν ἦτο ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὅλαι αἱ θρησκεῖαι ἀνεξαιρέτως ἔχουσι δικαίωμα πολιτογραφήσεως ἐν τῷ Κράτει, ἂν τοῦτο τὸ δίκαιον τῆς εἰσβολῆς ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τῶν λατρειῶν ἦτο ἀπόλυτον διὰ πᾶν, ὅπερ ἕκαστος ἀρέσκειται νὰ ἀποκαλῆ θρησκείαν του, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ πραγμάτων φερόντων τὸ ὄνομα τῆς θρησκείας, ὧν ἡ ἠθικὴ καὶ τὸ ἀβλαβὲς δὲν ἤθελον εἶναι πραγματικά, ὅποیان ἀταξίαν θὰ ἐβλέπομεν εἰσαγομένην εἰς τὴν κοινωσίαν! Οἱ μὲν π. χ. ἠδύνατο νὰ ἀναζωογονήσωσι τὴν λατρείαν τῶν ἐθνικῶν καὶ τὰ αἴσχη τῆς μυθολογίας αὐτῶν· οἱ δὲ νὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ ἐφορτάζωσι τὰ μυστήρια τῆς Ἰσίδος καὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Θὰ ἐβλέπομεν ὁμίλους ὁμοίους πρὸς τοὺς βακχικοὺς θιάσους, οἵτινες τοσοῦτον συνστάραξαν τὴν ρωμαϊκὴν Γερουσίαν. Ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ μηχανορραφαὶ αὐτῆς θὰ ἠδύνατο νὰ διεισδύσωσι ὑπὸ θρησκευτικῶν ἐνδύμα καὶ ὅπως ὁ Βοσποῦτος ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ περὶ ἐποχῆς τίνος ὅτι πᾶν ἦτο θεός, ἐξαιρουμένου αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, οὕτω θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ περὶ κυβερνήσεως καταδεδικασμένης νὰ μένη ἀπαθὴς ἐνώπιον πάντων τούτων τῶν νεωτερισμῶν, ὅτι πᾶς ἕκαστος εἶναι ἄρχων ἐν τῷ Κράτει ἐκ τὸς αὐτοῦ τοῦ Κράτους.

Τὴν παρ' ἡμῖν ἐννοίαν τῶν προσημειωθεισῶν συναγματικῶν διατάξεων ἀνευρίσκομεν πλήρη εἰς τὰς ἀγορεύσεις τῶν πληρεξουσίων κατὰ τὰς ἀλληλοδιαδόχους Συνελεύσεις. Περιοριζόμεθα δὲ εἰς τὸ ἐλάχιστον:

Συνέλευσις τῆς Γ' Σεπτεμβρίου 1844, συνεδρία-

σις τῆς 3 Ἰανουαρίου, Λέων Μελάς (εἰσηγητῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος):

«Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκριεν ἐν πρώτοις καθῆκον αὐτῆς νὰ κηρύξῃ ὃν τρόπον καὶ αἱ προηγούμεναι συνελεύσεις, ὅτι ἐμμένομεν μὲν πιστοὶ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μας, εἰς ἣν ὀφείλομεν τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐξ ἧς ἀπεκδεχόμεθα πᾶν ἀγαθὸν εἰς τὸ μέλλον, ἀνεχόμεθα δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι».

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας δὲ τῆς ἐποχῆς—διότι τότε δὲν ἐτηροῦντο ἐστενογραφημένα πρακτικά—ὁ αὐτὸς εἰσηγητῆς τὴν ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐπικεφαλίδαν τῆς πίστεως ἐξαράτηρισε πρὸ πύλαιον τοῦ Συντάγματος· βλ. σ. 10 τῶν Πρακτικῶν· βλ. αὐτόθι 124: «Τὰ τῆς λατρείας ἔχουσι χρεῖαν τῆς προστασίας τῶν νόμων, οὐχὶ δὲ ἡ θρησκεία, ἣτις ἐμφωλεύει εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων». Καὶ αὐτόθι 128: «Ἡ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐπιτροπὴ, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ ρητὸν «ἐκ Θεοῦ ἀρχεσθαι», ἔθεσεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Συντάγματος τὸ περὶ θρησκείας μέρος αὐτοῦ, θέλουσα οὕτω ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Υψίστου καὶ τὸν θώρακα τῆς πίστεως νὰ θέσῃ τὸ Σύνταγμα, ἔπραξε δὲ τοῦτο συντόμως καὶ ἀπλῶς». Βλ. ἀκόμη καὶ σ. 140: «Τὰ τῆς λατρείας τῶν ξένων θρησκειῶν εἶναι καλὸν νὰ τελῶνται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, διότι ἐκαστῆ θρησκεία ἔχει τὴν λατρείαν τῆς, ἣτις περαίνεται δι' ἕξωτερικῶν τελετῶν, αἵτινες εἰς πάντα λαὸν κάμνουσιν ἐντύπωσιν».

Δευτέρα Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ 1862—ὃ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος εἰσηγητῆς Ν. Σαρίπολος:

«Ἄν ἡ Ἐκκλησία παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς θεωρῆται ἀπλῶς ὡς σύνοδος τῶν κοινῆν ἐχόντων περὶ Θεοῦ συνειδήσιν, δι' τὸν ἑλληνικὸν ὅμως λαὸν ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ σώτεια τοῦ ἐθνισμοῦ του, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτός· ἐν ἣ ὑπάρχουσι ἀποτεταμιευμένοι πᾶσαι αὐτοῦ αἱ ἐλπίδες καὶ διὰ τοῦτο, κύριοι, εἰ καὶ πολλάκις ἀφωμοιώθη ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὴν κιβωτόν, οὐδέποτε ὅμως ἡ μεταφορὰ καὶ εἰκὼν αὐτῆς ἐπηλήθευσε τοσοῦτον ὅσον διὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ πραγματικῶς, κύριοι, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ κατακλυσμοῦ ἐκείνου, ὅστις κατέστρεψε τὴν αὐτονομίαν τῶν ἀνατολικῶν, ὅστις παρέσυρεν εἰς τὰ ἄγρια κύματα τοῦ τὸν θρόνον τῶν βυζαντινῶν αυτοκρατόρων, ἠθέλε πάντως συγκατακλυσθῆ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικόν, ἂν μὴ, ὡς ἀληθὴς Κιβωτός, ἡ Ἐκκλησία ἐπέπλεεν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀχανοῦς πελάγους τῆς βαρβαρότητος καὶ δὲν διέσωζε τὴν ἑλληνικὴν ἐθνότητα καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῆς» (συνεδρίασις τῆς 5 Αὐγούστου 1864. Ἐφημερὶς τῶν συζητήσεων τῆς Συνελεύσεως τ. 5, 363).

Θρασύβουλος Ζαΐμης: «Πρὸ 20 ἐτῶν, ἐθνικὴ Συνέλευσις, περιλαμβάνουσα ἄνδρας σπουδαίους, ἄνδρας σοβαροὺς, συνεκροτήθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ἐντὸς τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης ὑπῆρχον ἄνδρες ὑποθάψαντες καὶ διατηρήσαντες οὐχὶ μόνον ἠθικὰς ὑπονόμους, ἀλλ' ἄνδρες, κύριοι, οἵτινες ὑπέθαψαν καὶ ὑπεστήριξαν ὑλικὰς ὑπονόμους, αἵτινες ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν-

τὸς δὲ τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης ὑπῆρχον ἄνδρες σοβαροί, ἐξ ὧν δυστυχῶς ὁ τάφος πολλοὺς ὑπεδέχθη μέχρι τοῦδε καὶ πολλοὶ ὅμως συνεδρεύουσι μεθ' ἡμῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τούτῳ καὶ αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν ὅτι συγκάθημαι μετ' αὐτῶν ἐνταῦθα. Οἱ ἄνδρες οὗτοι διετήρουν ἀκμαῖον τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ἡ θρησκεία αὕτη ὑπῆρξεν ἡ παρήγορος λαμπὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, τῶν περιπετειῶν καὶ τῶν θλίψεων τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐγνώριζον ὅτι ἡ θρησκεία αὕτη διετήρησε τὸν ἐθνισμὸν ἐν ταῖς συνοχαῖς τῶν περιστάσεων. Τί δ' ἔπραξε, κύριοι, ἡ Συνέλευσις ἐκείνη, ἡ συγκειμένη ἐκ 200 πληρεξουσίων; Ἀναγνώσατε τὰ πρακτικὰ, διότι τὰ πρακτικὰ ἐκεῖνα θέλουσι σαφῶς ὁδηγήσει περὶ τῶν γενομένων τότε. Διάφοροι προτάσεις ἐγένοντο ὑπὸ πολλῶν ἀλλ' εἰς μίαν συνεδρίασιν τὰ δύο ἄρθρα τοῦ Συντάγματος ἐψηφίσθησαν ὁμοθυμαδὸν ὑπὸ 213 πληρεξουσίων, τὰ ἄρθρα δὲ ταῦτα ἐθεωρήθησαν ὡς ἱκανοποιούντα τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ τόπου καὶ οὐδὲν παράπικρον ἐγένεθ' (Ἄντ. 324).

Γ. **Ἰακωβᾶτος** (ὅστις ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ Αὐτοκεφάλου παρετήρησε μεταξὺ τῶν ἄλλων):

«Τὰ τῆς λατρείας τῶν ξένων θρησκειῶν τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων; Λαμπρὰ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, λαμπρὰ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας καὶ πρώτη ὁρθόδοξος καὶ ἡ πλέον φιλόθρησκος ἰδέα εἶναι ἐκείνη, ἡ ὅποια ὑποστηρίζει καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας Ἀλλά, κύριοι, ἐρωτῶ τὰ τῆς λατρείας τῶν ξένων θρησκειῶν πρέπει νὰ τελῶνται ἀκωλύτως, ἐνῶ τὰ τῆς λατρείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ σύνταγμα ὡς τελούμενα ἀκωλύτως (Ἄντ. 303).

Π. **Καλλιγᾶς** (ἀγορεύσας ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς ἀναλλοιώτων τῶν δύο πρώτων ἄρθρων, κατέληγε):

«Σὰς ἐνθυμίζω τὸ συγκινητικὸν θέαμα τοῦ ὁποίου ἤμην αὐτόπτης κατὰ τὴν Συνέλευσιν τῆς Γ' Σεπτεμβρίου καὶ τὸ ὁποῖον θέλει μείνει ἀνεξάλειπτον εἰς τὴν μνήμην μου καὶ νομίζω ὅτι βλέπω τώρα ἐνώπιόν μου. Ἡ Συνέλευσις ἅπασα ἐκείνη ἐκάθητο μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ καὶ κατανύξεως, ὅτε ὁ πρόεδρος, τοῦ ὁποίου ἔναυλον ἔχω τὴν φωνήν, εἶπε, πρόκειται νὰ ψηφίσωμεν περὶ Ἐκκλησίας, προσέξατε νὰ φανῶμεν ὅλοι ὁμόφρονες, διότι εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔθνος πρέπει πάντοτε νὰ παρίσταται ὁμόφωνον, καὶ οὕτως ἐψηφίσθη» (Χειροκροτήματα). Βλ. αὐτ. σ. 330, συνεδρ. τῆς 31 Ἰουλίου 1864.

Τρίτη Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ 1920. Δ. Πετρακάκος:

«Τὸ 1 καὶ 2 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος εἶναι σοφώτατα καὶ διὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διότι εἶναι γέννημα τῆς εὐσεβείας τῶν προγόνων ἡμῶν, ἀλλὰ πολὺ πλεονέτερον, διότι ἀποτελοῦσι τὸ ἐπισημότερον σύμβολον, τὸν κρίκον τὸν ἀδιάρρηκτον, ὅστις ἐνοῖ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἱερὰν ταύτην Κιβωτόν, ἐν ἣ διηκολίσθησαν τὰ ἔλληνας γράμματα καὶ αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις καὶ ἡ μεγάλη Ἰδέα, πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Πατρίδα» (Βλ. ἐπίσημα πρακτικὰ σ. 2211, 22 Ἀπριλίου 1922).

Δ. Βοκοτόπουλος (αὐτ. 2216):

«Ἡ διατύπωσις τοῦ 1 ἄρθρου δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀποκρυστάλλωσις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἥτις ἐνεσαρκουτο παρὰ τοῦ Ἑλληνος αὐτοκράτορος καὶ τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ὅτε μετὰ τὴν Ἄλυσιν ὁ ἔτερος τῶν παραγόντων ἐξέλιπεν, ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ συνεκεντρώθη εἰς τὸν ἕτερον, τὸ Πατριάρχη, ὅστις ἀπετέλει τὴν μόνην τοῦ ἔθνους ἐκπροσώπησιν, ἐγένετο ὁ Ἐθνάρχης τοῦ Γένους.»

Ἄντ. Μομφερούτος (αὐτ. 2216):

«Τὸ 1 ἄρθρον εἶναι τὸ σπουδαιότερον τοῦ Συντάγματος. Πᾶσα ἐν αὐτῷ λέξις ἢ φράσις εἶναι ἐξ ἡγιασμένη καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν.»

«Ἄν δ' ἀποβλέψωμεν καὶ εἰς τὴν τὸ ἰσχύον Σύνταγμα ψηφίσασαν *Βουλὴν* τοῦ 1926 εὐρίσκομεν ὁμοίου περιεχομένου ἀγορεύσεις κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς εἰς ἐν συμπτύξεως τῶν δύο πρώτων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος καὶ προτάξεως αὐτοῦ.»

«Ἄς ἐλθῶμεν καὶ εἰς τὸ *τελευταῖον συνταγματικὸν σῶμα*, τὴν *Βουλὴν* τὴν ψηφίσασαν τὸ ἰσχύον Σύνταγμα» συνεδρίασις 23 τῆς 1 Φεβρουαρίου 1927:

Πρόεδρος. Ἄρθρον πέμπτον.

Δ. Πετρακάκος. Μοῦ εἶναι ἀπολύτως λυπηρὸν τὸ γεγονός ὅτι αἱ ἐπιτροπαὶ τὰς διατάξεις περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας ἐξετόπισαν ἀπὸ τῆς προνομίουχου θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔταξεν αὐτὸς ἡ ἐθνικὴ συνειδήσις, ἔθηκαν δὲ αὐτὰς ἐν πολλῷ ἥττον μοίρᾳ. Τὸ Σύνταγμα δὲν εἶναι προωρισμένον μόνον νὰ διδῇ δύναμιν εἰς θεσμοὺς δικαίου, οἵτινες ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ὑπὸ τῆς πείρας κατεδείχθησαν ἀναγκαῖοι, ἀλλὰ εἶναι ἐξ ἴσου ὑποχρεωμένον νὰ περιλαμβάνῃ διατάξεις, αἵτινες ἀπορροῦσιν ἀπὸ τὴν κοινὴν συνειδήσιν. Καὶ ἡ ἐθνικὴ συνειδήσις ἔταξεν ἐξ ἀρχῆς τὰ ἄρθρα περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας πρῶτον καὶ δεύτερον.

Δ. Βοκοτόπουλος. Ἡ τροπολογία, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ὁ κ. Πετρακάκος εἶναι ἀναμφισβητήτως ἀναγκαῖον νὰ γείνη δεκτὴ. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀσεβές, διότι ὄφειλεν ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Συντάγματος νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀπὸ τοὺς δύο παράγοντας τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς μελλούσης ἐθνικῆς σταδιοδρομίας, ἀπὸ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα, προηγεῖται ἡ Πίστις. Ὑπὸ τὸ σύμβολον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεγεννήθη ἡ Ἑλλάς, ἔπρεπε νὰ συνταχθῇ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολιτεύματος, διότι εἶναι παραγνώριστις ἐθνικῶς ὀλεθρία ἡ παραγνώριστις τῆς ὑπεροχῆς τῆς πίστεως εἰς τὸ ζήτημα τῆς συντάξεως τοῦ Πολιτεύματος.

Σ. Σωτηριάδης. Ἐχομεν μίαν μακρὰν καὶ ἀναλλοίωτον ἱστορικὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία καθώρισεν ὅπως αἱ διατάξεις τοῦ Συνταγματικοῦ Χάρτου ἄρχονται ἀπὸ τῆς θρησκείας. Ἄν εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ Κράτη ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ τὸ κρηπίδωμα τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ οἰκοδομήματος, ἐν Ἑλλάδι ἡ θρησκεία ὑπῆρξεν ἡ ἐθνικὴ μας ἀναγέννησις καὶ διὰ τοῦτο ὄχι μόνον ἰδιαίτερος σεβασμὸς ἀλλὰ πραγματικὴ εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς τὴν θρησκείαν... καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατὰ τὴν Γ' Ἐθνικὴν Συνέλευσιν ὁ ἀείμνηστος ἀρχηγός μου, ὁ πολὺς Γούναρης, δι' ἀγορεύσεως πράγματι ἀξιωμα-

μονεύτου, ἡ ὁποία ἐκίνησε τότε τὴν γενικὴν προσοχὴν καὶ τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν, ὑπεστήριξε πράγματι μετὰ θέουσης ὅτι εἶναι αὐτόχρομα ἰ ε ρ ο σ υ λ ί α τὸ νὰ θέλῃ κανεῖς νὰ μεταβάλλῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν γλωσσικὴν διατύπωσιν τοῦ κειμένου τῶν δύο ἄρθρων. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν παρήγαγεν ἡ ἀξιομνημόνευτος ἐκείνη ἀγόρευσις ἡ Βουλὴ ἐψήφισε τὰ ἄρθρα αὐτὰ ὡς εἶχον παμψηφί.

Δ. Βοκοτόπουλος. Οἱ πολεμοῦντες τὴν θέσιν αὐτῶν τῶν διατάξεων θά μοι ἐπιτρέψωσι νὰ τοῖς εἶπω ὅτι λησμονοῦσι τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ὅλαι αἱ ἐπαναστάσεις κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς δουλείας, ὅλαι αἱ ἀφάνταστοι θυσίαι τοῦ Γένους, ὅλαι αἱ ἐξεγέρσεις ἐγένοντο ὑπ' αὐτὸ τὸ σύμβολον «Πίστις καὶ Πατρίς». Προηγεῖται μάλιστα ἡ λέξις «Πίστις». Καὶ εἶναι ἀσέβεια εἰς τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν ἔθνος νὰ λέγη ὅτι δὲν θέλει νὰ βάλῃ ἔμπρὸς προμετωπίδα τὴν ἐπίκλησιν τῆς θρησκείας.

Συνεδρίασις 24 τῆς 2 Φεβρουαρίου 1927 :

Δ. Πετρακάκος. Ἐλέχθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἐκτοπίσεως ταύτης ὅτι μόνον λόγοι αἰσθηματικοὶ θά ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσωσι τὴν ἐπιτροπὴν ὅπως τὸ κερφαλιὸν περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας εἶναι τὸ πρῶτον, διότι ἡ ἐπιστήμη θά εἶπη ὅτι εἴμεθα πολὺ ὀπισθοδρομικοί, ἀν ἴδῃ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε Κράτος θεοκρατικόν. Τὰ δύο αὐτὰ ἐπιχειρήματα εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀνατρέψω (ὀμιλεῖ διὰ μακρῶν).

Πολλοῖ βουλευταί. Νὰ τεθῆ πρῶτον τὸ περὶ θρησκείας.

Ἰ. Ράλλης. Ἐζήτησα τὸν λόγον.

Πρόεδρος. Ἀπεφάνθη ἡ Βουλὴ δι' ἀναστάσεως. Ἡ Βουλὴ εἶπεν εἰς τὸν κ. Δ. Πετρακάκον: Ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο, ὅπερ ζητεῖς, τὸ δέχεται ἡ Βουλὴ νὰ τεθῆ ὡς πρῶτον ἄρθρον ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παύσῃ ἡ συζήτησις (βλ. Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων τῆς Βουλῆς τῆς Α' συνόδου τῆς Α' βουλευτικῆς περιόδου τόμος Α' σ. 428 ἐπ.).

Περιορίσθημεν εἰς μικρότατα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ὅλου τῶν συζητήσεων.

Ἐπεται τὸ τέλος

«...ΗΡΞΑΝΤΟ ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΝ»

Μάρκ. ι'. 32—46.

Δὲν εἶναι μοναδικὴ ἡ περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἐκδηλοῦν μίαν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν. Δημονοῦντες ἐνίοτε τὸ «πνεῦμα», τοῦ ὁποίου ἐμαθητεύοντο νὰ εἶναι διάκονοι, καταλαμβάνοντο ἀπὸ ἀγανάκτησιν ὡς ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος εἶχεν ἐπιτιμῆσει ὅταν ἐπρότειναν νὰ καταβιδάσουν πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ κατακαύσουν τοὺς Σαμαρείτας. Καὶ ἄλλοτε εἶχον ἀγανακτήσει διότι ἀνθρωπὸς τις μὴ ἀκολουθῶν μαζί των τὸν Θεὸν Διδάσκαλον, ἔκαμνε θαύματα ἐν τούτοις εἰς τὸ ὄνομα Του. Ἀλλὰ ἐκεῖ ὑπῆρχε μεγάλη δόσις ζήλου οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, ζήλου πάντως διὰ τὴν δόξαν καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ ζήλος των ἦτο ὁμοιος πρὸς τὸν ζήλον τῶν ἀνδρῶν τῆς

Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Θεσβίτου ἦτο ἡ δικαιολογία τῆς ἀστόχου ἀπὸ εὐαγγελικῆς ἀπόψεως προτάσεώς των. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἐγένοντο θύματα μᾶς εὐσεβοῦς ἀποκλειστικότητος, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ὀλίγον ἀργότερον ἐπάσχον οἱ χριστιανοὶ τῆς Κορίνθου, ἀλλὰ καὶ μέρι σήμεραν ἀκόμη τυραννοῦνται πολλοὶ ἄνθρωποι, εὐλαβέστατοι κατὰ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ γενομένοι «μονοπωληταὶ» τῆς χάριτος τοῦ Ἐθαγγελίου. Ἡ ἀγανάκτησις ἔμωσ τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνόμισαν ὅτι ὁ Κύριος ὑπεσέθη τὴν «πρωτοκαθεδρίαν» εἰς τοὺς ζητήσαντας ταύτην υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαιου, εἶναι ἀγανάκτησις ἄλλης μορφῆς. Δυνατὸν νὰ φαίνεται—ἴσως καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸ ἐνόμιζον τὴν στιγμήν ἐκείνην—ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν θερμὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀφοσίωσιν, ἡ ὁποία ἔκαμνεν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν νὰ θέλῃ καὶ νὰ ἐπιζητῆ νὰ μείνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον πλησίον Του. Ὁ τρόπος ἔμωσ, μετὸν ὅποιον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀντιμετώπισε τὴν ἀγανάκτησιν των, εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη ὅτι ἤρχισε ν' ἀνακύπτῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς συνειδήσεώς των, καὶ οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶπε διὰ νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ εἰς τὴν ἀντίθετον ἀκριβῶς ἀρετήν, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ Αἵματός Του ἐπρόκειτο ὁ ἴδιος μετ' ὀλίγον νὰ ἐπισφραγίσῃ, ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἀγανάκτησις ἐκείνη ὠφέλιτο εἰς αἷτια καθαρῶς ἀνθρώπινα καὶ εἰς ἐλατήρια ἐντελῶς κοσμικά. Τὰ αἷτια δὲ ταῦτα οὐδεμίαν σχέσιν ἠδύνατο νὰ ἔχωσι πρὸς τὸ νέον πνεῦμα τῆς «διακονίας», ἡ ὁποία θ' ἀπετέλει τὸ ἰδανικὸν τῆς νέας κοινωνίας, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς Του θά ἐγκαθίδρυσεν ὁ Σωτὴρ ἐπὶ τῆς γῆς: «Οἴδατε—εἶπεν—ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἔθνων κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος. Καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος, καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

Τί θά ἠδυνάμεθα ἀρὰ γε νὰ εἰπώμεν ἡμεῖς σήμεραν μετὰ δέκα ἐννέα δλοκλήρους αἰῶνας, ὅταν ἀκούωμεν ἐπαναλαμβανομένους τοὺς λόγους τούτους, ἐάν ἐστρέφομεν τὸ βλέμμα περὶ ἡμᾶς καὶ ἐάν—ἔπερ καὶ τὸ δυσκολώτερον—θὰ εἶχομεν τὸ θάρρος νὰ ἐμβαθύνωμεν τὴν σκέψιν ἐντὸς ἡμῶν τῶν ἰδίων; Μήπως συμβαίνη καὶ μεταξὺ ἡμῶν ἀκόμη, καὶ μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παραδώσει τὰς ψυχὰς των ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, μήπως συμβαίνη νὰ αἰσθανώμεθα ἐνίοτε αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν ἀγανάκτησιν, τῆς ὁποίας εἶναι πολὺ δύσκολον—ἀν δὲν προσέξωμεν τοὺς ἀλάχιστον—ν' ἀντιληφθῶμεν εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀληθινήν φύσιν καὶ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν; Ἄς ἐξετάσῃ ἕκαστος τὸν ἑαυτὸν του...

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ σπανιώτερα νὰ ὑπάρχῃ τὸ κακὸν αὐτὸ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν—καὶ τῶν λειτουργῶν ἀκόμη αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας—καὶ μάλιστα νὰ προκαλῆ ζητήματα, καὶ νὰ δημιουργῆ συζητήσεις, καὶ ν' ἀπασχολῆ τὴν διοικοῦσαν Ἐκκλη-

σίαν καὶ νὰ σκανδαλίζη τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Πολλάκις ἀκούεται ὅτι ὁ ἄγων διεξάγεται καὶ ὁ θέρου-
δος γίνεται διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὀρθῆς τάξεως
τῶν πραγμάτων καί, ἄς ὁμολογηθῆ, ὅτι τὸ ἐπιχείρημα
ὑπῆρξεν ἄρκετὰ πειστικόν. Πόσον ὅμως ἀκριβῶς δύ-
σκολον εἶναι νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κα-
κοῦ, ὅταν μόνις ἐν ἀδιόρατον σημεῖον τὰ χωρίζῃ, καὶ
ὅταν τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν διάθε-
σιν τὴν ἰδικὴν μας! Πόσον ἐπικίνδυνος γίνεται ἡ ὑ-
πόθεσις, ὅταν ὑπάρχουν ἐπιχειρήματα πειστικά καὶ
ἀποδείξεις εὐλογοφανεῖς, μὲ τὰς ὁποίας παραπλανώ-
μεν πολλάκις αὐτὴν τὴν συνείδησίν μας! Ποσάκις
ἀμαρτάνομεν ἐν ὀνόματι—φεῦ!—τοῦ Εὐαγγελίου καὶ
πόσα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἱστορία ἢ χριστιανικὴ ἀξιο-
θρήνητα παραδείγματα τῶν τοιούτων εὐσεβοφανῶν
ἐκδηλώσεων!

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ τις εἰς λεπτομερείας,
διὰ νὰ γίνῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀντιληπτός. Ἄς
ἐξετάσωσιν οἱ λαῖκοι—οἱ πιστεύοντες καὶ οἱ θρη-
σκευόντες λαῖκοι—τὴν ἀπέναντι ἄλλων πιστευόντων
καὶ θρησκευόντων ἐπίσης συμπεριφορὰν τῶν ἄνα-
πωλήσωσιν οἰκληρικοὶ τὰς ἀπέναντι τῶν συλλειτουργῶν
τῶν ἀξιῶσεις ἄς μελετήσωσιν αἱ ὀργανώσεις αἱ θρη-
σκευτικαὶ τὰς ἀπέναντι ἀλλήλων διαθέσεις. Θὰ εἶναι
δύσκολον ὑστερον ἀπὸ μίαν τοιαύτην εὐσυνείδητον
μελέτην νὰ μὴ ἀνακαλύψωμεν περιπτώσεις, κατὰ τὰς
ὁποίας παρεσύρθημεν ἀπὸ πνεῦμα κοσμικόν, ἀπὸ τὸ
ἴδιον ἐκεῖνον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς διὰ τοῦ «πο-
τηρίου» τοῦ Πάθους Του καὶ διὰ τοῦ «βαπτίσματος»
τοῦ Αἵματος Του ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοὺς ἰδι-
κούς Του ὁ Χριστός.

Ἐνίοτε βεβαίως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πρῶτοι αἴτιοι
τῶν τοιούτων δυσκολιῶν. Ἀναμφιβόλως ὁ Ἰάκωβος
καὶ ὁ Ἰωάννης ἔπταισαν περισσότερον μὲ τὴν ἀφε-
λῆ των αἰτησὶν περὶ τῆς πρωτοκαθεδρίας. Ἀλλὰ—ὁ
Ἀπόστολος Παῦλος τὸ λέγει—«ὀφειλομέν ἡμεῖς οἱ
δυνατοὶ τα ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Εἰς
ἐποχὴν δὲ τόσον κρίσιμον ὅσον φαίνεται νὰ εἶναι καὶ
ἡ ἰδικὴ μας ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «ἀντίδικος
ἡμῶν ὡς λέων ὠροῦμενος ζητεῖ τίνα καταπίη» καὶ
μετὰ τὸς ἐπιμελείας προσπαθεῖ νὰ ἐγκολάψῃ τὸ
χάραγμα «τοῦ θηρίου» εἰς τὰ μέτωπα τῶν πιστῶν,
ὕποχρέωσιν ἔχομεν νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἀπὸ τὰς ἰδι-
κάς μας ἀδυναμίας ἀξάνεται τὸ στρατόπεδον τῶν
ἀντιθέων καὶ νὰ συναισθανθῶμεν βαθύτερον τὴν εὐθύ-
νην, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἀπέναντι τοῦ Αἵματος τοῦ
Χριστοῦ.

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Ἄς ἀφήσωμεν τὸ
πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ
ἄς μὴ διακόπτωμεν τὴν φωνὴν του μὲ τὰς προφάσεις
τῆς ἀμαρτωλότητός μας. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ θὰ μας
δείξῃ—ἂν τὸ ἀφήσωμεν ἀνενόχλητον—ἂν δυνάμεθα
πράγματι ν' ἀκολουθήσωμεν τὸν Κύριον «ἐρχόμενον
ἐπὶ τὸ ἐκούσιον Πάθος» καὶ αὐτὸ θὰ μας δώσῃ τὴν
ἱκανότητα νὰ δειχθῶμεν ἄξιοι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου.

Ε. Γ. Μ.

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΧΗΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 26ην Μαρτίου εἰς τὰ
στρατιωτικὰ παραπήγματα τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας ἐγέ-
νετο στρατιωτικὴ εορτὴ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς μεγάλης
μάχης τοῦ Τουλῶ Μπουνάρ ἢν ἔδωκε τὸ ὑπὸ τὸν
Συν)ην Δ. Διαλέτην 34ον πεζ. Σύνταγμα. Παρέστη-
σαν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ὁ
Πρωθυπουργὸς κ. Τσαλδάρης, οἱ Στρατηγοὶ Ὀθω-
ναῖος, Πετρίτης, Πρωτοσύγγελος, Κωνσταντίνου, Θ.
Μανέτας, ὁ τότε διοικητὴς τοῦ 34ου Συν)τος ἤδη
ἀντιστράτηγος κ. Διαλέτης καὶ πλῆθος ἀξιωματικῶν,
μὲ δολόκληρον τὸ Σύνταγμα μετὰ τῆς Σημαίας ἐν
παρατάξει. Εἰς τὴν τελετὴν ἰδιαιτέρως προσκληθεὶς
παρέστη καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος
καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζκιήλ ὅστις ὡς ἱερεὺς
τοῦ 34ου Συν)τος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τοῦ
Τουλῶ-Μπουνάρ τὸ 1921 εἰς ἣν καὶ ἐτραυματίσθη
εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς μάχης τιμηθεὶς διὰ τοῦ
χρυσοῦ ἀριστείου ἀνδρείας καὶ προαχθεὶς ἀπὸ τοῦ
Πολεμικοῦ Σταυροῦ Γ' τάξεως εἰς τὸν τῆς Β' τά-
ξεως, διὰ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας. Μετὰ
τὸ μνημόσυνον ὅπερ ἐτέλεσεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκο-
πος, ὁ σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἐξεφώνησεν τὸν κάτωθι
ἐνθουσιώδη λόγον.

Μακαριώτατε, Κύριε Πρωθυπουργέ, Στρατηγοί,

Ἡ ἐνδοξος Σημαία τοῦ 34ου πεζ. Συν)τος ἐπιστέφεται
μὲ λιπαρὰς δάφνας τῆς μεγάλης μάχης τοῦ Τουλῶ-Μπου-
νάρ. Διότι κατὰ τὰς 26-27 καὶ 28ην Μαρτίου τοῦ 1921
ὑπὸ τὸν Συν)την Διαλέτην τὸν ἤδη γεραρὸν Ἀντιστρά-
τηγον, τὸ 34ον πεζ. Σύν)τα ἠδυνήθη νὰ ἀπωθήσῃ, νὰ
καθηλώσῃ, νὰ νικήσῃ καὶ τέλος νὰ κατατροπώσῃ πολυ-
αριθμότατον ἐχθρόν. Δὲν ἐπτοήθη τὸ Σύνταγμα ὅταν ὁ
Διοικητὴς διὰ τῆς ἡμερησίας του διαταγῆς μᾶς ἐγγνώρι-
σεν ὅτι εἴμεθα ὀλίγοι, μόνις ὀκτακόσια παρατακτικά ὀ-
πλα, καὶ θὰ παλαίσωμεν κατὰ πολυαριθμὸν ἐχθροῦ, θὰ
πέσωμεν ἡμεῖς ἔλεγεν ἡ διαταγή, ἵνα σώσωμεν τὸν ἀντι-
στράτηγον Κοντούλην μὲ τὴν στρατιάν του καὶ ἴσως ὁ-
λόκληρον τὴν στρατιάν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ὄντως
τὸ Σύνταγμα καθηλώθη στερεῶς ἐπὶ τῆς ἀμυντικῆς γραμ-
μῆς, δεξιὰ ὁ ἀείμνηστος Ταγματάρχης Χατζόπουλος
Πλούταρχος, εἰς τὸ κέντρον ὁ Ταγματάρχης Ἀέλος Γεώρ-
γιος οὐδίνος ἐφονεύθη καὶ ὁ ἵππος εἰς τὴν πρώτην γραμ-
μῆν, ἀριστερὰ ὁ Ταγματάρχης Σπανοβαγγέλης Θερασόβου-
λος, καὶ ὁ Διοικητὴς εἰς περίοπτον προκεχωρημένον ση-
μεῖον τοῦ κέντρον ἵνα μὲ ὄμμα Λυγγέως ἐπιβλέπῃ τὴν
ἄλην παρατάξιν. Μὲ ἀνυστάκτους ὀφθαλμοὺς οἱ γενναῖοι
ἄνδρες ἄσιτοι καὶ ἄπνοι ἐπὶ τρία ἡμερόνυχτα ἐπὶ τῶν
χιόνων καθήμενοι ἠδυνήθησαν τὴν γραμμὴν τῆς παρατά-
ξεως γρανιτῶδες τείχος νὰ καταστήσωσιν. Ἡδυνήθησαν
τὴν πρώτην νύκτα τρεῖς σφοδρὰς τοῦ ἐχθροῦ ἐπιθέσεις
νὰ ἀποκρούσωσιν. Τὴν δευτέραν ὅμως ἡμέραν τῆς μάχης
σπουδαιότατον γεγονός ἐλαβε χώραν ὅπερ παρ' ὀλίγον νὰ
ἐπιρροεῖσθαι τὴν ἄλην παρατάξιν. Περὶ τὴν 10ην πρωΐνην
ὥραν τῆς 27ης Μαρτίου, ὁ κάτωθεν τοῦ παρατηρητηρίου
μαχόμενος 4ος λόχος ὑπὸ τὸν ὑπολ. Βαμβέτσον Ἠλίαν
φανευθέντων ταυτοχρόνως καὶ τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν
τοῦ λόχου, τοῦ ὑπολ. Βαμβέτσου Ἠλία, τοῦ ἀνθυπολ.
Γαλάτη Παναγ. καὶ τοῦ ἀνθυπασκ. Βασαρά Νικολάου,
ἐτόρπη εἰς ἄτακτον φυγὴν διακόμενος κατὰ πόδας ὑπὸ
τὸ ἐχθροῦ, καὶ μεταδίδων τὸν πανικὸν καὶ εἰς ἄλλα
τιμήματα. Ὁ ἐχθρὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸ παρατηρητήριον
ἐνθα ὁ Διοικητὴς, ὅστις δὲν εἶχε πέριξ του παρὰ τὸν
αυθιπολόγητον λοχαγὸν Μαντζῶρον Ἄθαν. τὸν ἀνθυπο-
λοχαγὸν ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν Καπελάρην Ἀλέξανδρον
τὸν ἀνθυπολοχαγὸν ἐπὶ τῶν τηλεφώνων Ζαΐμην Θεόδω-
ρον καὶ τὸν ἱερέα τοῦ Συντάγματος. Ἐὰν ὁ Διοικητὴς
παρῆσθετο ὑπὸ τοῦ δημοουργηθέντος πανικοῦ πρὸς τὰ

ὀπίσω, ἡ καταστροφή καὶ ἡ λύσις τοῦ Μικρασιατικοῦ δράματος θὰ ἐπῆρχετο ἀπὸ τότε. Ἄλλ' ὁ Συντῆς Διαλέτης τὴν βοήν ἀγαθὸς ἠδυνήθη τὴν ψυχραιμίαν του νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς φεύγοντας, καὶ διατάξας νὰ ἀναπετασθῇ ἡ Σημαία ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Συντῆς ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν βοηθητικῶν ὀπλιτῶν, μαγείων, γραφείων, τηλεφωνητῶν, οἵτινες περιστοιχίσαντες τὴν Σημαίαν καὶ τὸν Διοικητὴν ἐβάδισαν μετ' αὐταπαρνήσεως πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἀνακόψαντες τὸν πανικὸν καὶ τὸν ἐπερχόμενον ἔχθρον. Ἐάν διεσπᾶτο τότε ἡ παράταξις τοῦ 34ου πεζ. Συντῆς, ὁ ἔχθρος θὰ ἠχμαλώτιζε τὸ Βον σῶμα στρατοῦ καὶ θὰ ἐβάδιζεν ἀκάθεκτος πρὸς τὴν Σμύρνην.

Τμηὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ 34ου πεζ. Συντῆς οἵτινες μετὰ τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν μονάδων τὴν τρίτην ἡμέραν κατετρόπωσαν ὀριστικῶς τὸν ἔχθρον. Ἀναπολοῦμεν εὐαρέστως τοὺς συμπολεμιστάς μας, ἀλλ' ἀναμνησκόμεθα εὐγνωμόνως μετὰ συγκινήσεως τοὺς πεσόντας εἰς τὴν μάχην τοῦ Τουλοῦ-Μπουναῶ καὶ εἰς τὰς κατόπιν μάχας, τὸν Ταγματάρχην Χατζόπουλον Πλουτάρχον τοὺς λοχαγοὺς Κατσόταν Γεώργιον Παπαθεοδώρου Δημ. Φορτούναν Νικ. Ντούτσην Χρυσόστομον, Τσαῦκαν Εὐάγγελον τὸν Μακεδονομάχον, τοὺς ὑπολοχαγοὺς Βαμβέτσον Ἡλίαν Πατερᾶκην Περικλῆν τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς Ψυχογιὸν Γρηγόριον Καρακάρην Ἰωάννην Δαβερῶναν Κωνστ. Γαλάτην Παναγιώτην Πάτσην Ἰω. Πολίτην Δημ. τὸν ἀνθυπασπιστὴν Βασαράν Νικ. τὸν Ἐπιλοχίαν Κωστάκην καὶ τῶσους ἄλλους γενναίους μαχητάς. Ὁ Τοῦρκος γεωργὸς καλλιεργῶν τὴν γῆν θὰ ἀνασκάπτῃ τὰ τεπιμημένα ὀστᾶ τῶν πεσόντων, δὲν δυνάμεθα ἤδη νὰ εἰπώμεν ὅτι ταῦτα εἰσὶν ὀρόσημα τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων μας, διότι μετὰ τοῦ χθεςνοῦ αἰωνοβίου ἔχθρου εἴμεθα ἤδη φίλοι, εἶναι ὅμως ταῦτα ἐνδείξεις ὅτι Ἕλληνας στρατιῶται ἀφῆκαν ἐκεῖ τὴν τελευταίαν προήν των διαταχθέντες πρὸς ἀπελευθέρωσιν ὑποδοῦλων ἀδελφῶν. Ἴνα ὅμως ἡ φιλία εἶναι ἰσοβαρῆς ἀνάγκη προφανῶς ἀμφοτέρω οἱ φίλοι νὰ ὦσιν ἰσχυροὶ, διότι ἄλλως ὅταν εἰς τῶν φίλων αἰσθάνεται τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἄλλου, τότε οὗτος καθίσταται δυνάστης ἢ δὲ φιλία μεταβάλλεται εἰς δουλείαν. Ἀνάγκη λοιπὸν ἵνα εἰρηνεύοντες μετὰ πάντων προετοιμαζόμεθα στρατιωτικῶς. Δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν μόνον εἰς τὴν πρόσφατον ἐθνικὴν καταστροφὴν, αἱ μάχαι τοῦ Τουλοῦ—Μπουναῶ τοῦ Καλὲ Γκρότο τοῦ Μπάλ—Μαχμούτ τοῦ Ταμπούρογλου τοῦ Τσαλ—ντάγ, εἰσὶν καλλήφωτοι φάροι σελαγιζόντες εἰς τὰς πολεμικὰς μας Σημαίας καὶ καθοδηγοῦντες τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Οἱ ἤδη κληθέντες ὑπὸ τὰς Σημαίας ἔφεδροι ἄς παραδειγματίζονται ἀπὸ τοὺς ἡρωϊσμοὺς τῶν πεσόντων, ἄς ἔχωσι πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα πειθαρχίαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, διότι κατὰ τὸν Ξενοφῶντα «ὅπου Θεοὺς μὲν σέβονται, περιδὲ τὰ στρατιωτικὰ ἀκοῦσιν πειθαρχεῖν δὲ μελετῶσι, πάντα ἐκεῖ ἐλπίδων ἀγαθῶν μεστὰ εἰσίν». Τοιοῦτοτρόπως ἄς ἀποβλέπωμεν μετὰ πίστεως εἰς τὸ μέλλον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν ἔλεγον «τάχ' αὔριον ἔσεται ἄμεινιν». Γένοιτο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀδαμάντιος Κοραῖς.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδαμάντιου Κοραῆ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος τιμῶν διὰ τῆς Ἀκαδημίας του τὴν μνήμην τοῦ μεγαλειέτου σοφοῦ καὶ διδασκάλου τῆς νεότητος Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐφετεινῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25 Μαρτίου μέχρι τῆς 6 τοῦ ἡμερῶν ἀρχομένου μηνὸς ἐν ταῖς θεσπισθείσαις περὶ τοῦ Κοραῆ διαλέξεσι λαμβάνει μίαν ἀρτίαν εἰκόνα τῆς μεγάλης αὐτοῦ φυσιογνωμίας. Ἰδεώδης Ἕλληνας, ἀμφιλαφῆς τὴν σοφίαν, σπουδαῖος τῆς λατρικῆς ἐπιστήμης μύστης, δοκιμώτατος φιλόλογος, ἄριστος

πολιτικός, ἔξοχος θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ προσωπικότης, γλογορώτατος πατριώτης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς καθ' ὅλον ἀρετῆς μεγαλοφυϊότητος κήρυξ καὶ πεπεισμένος ἐργάτης ἐπήρξεν ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς, ὁ κρυφώτατος πνευματικὸς μοχλὸς καὶ ἠθικὸς στελοβάτης τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης τοῦ ἔθνους μετὰ δουλείαν στυγερῆς τεσσάρων δεκαετίων αἰῶνων ἐξεγέρσεως καὶ ἀναγεννήσεως. Ἐν τῇ χριστιανικῇ δὲ θεωσίᾳ ὁ Κοραῖς ἀναγνωρίζων τὸν θεμελιῶδη καὶ ἀαγαθέστερον τῆς ἐξυψώσεως καὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ τοῦ ἀπελευθερωθέντος ἑλληνικοῦ λαοῦ πατριότρια εἰσηγήτιον τὴν παρασκευὴν κλήρον μεμορφωμένον. Ἰκατοῦ τὰ ὀδηγῆ αὐτὸν εἰς τοιαύτας σπηλιόνας, τοσοῦτος δ' ἦτο ὁ ζῆλός του καὶ ἐν τούτῳ, ὥστε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπειρῶν του ἀσχολημάτων προέβη εἰς ἔκδοσιν καὶ θρησκευτικῶν βιβλίων, ὧν τότε ἐπῆρξεν ἔλλειψις. Ὅθεν δικαίως σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν Γένος ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι του τιμᾷ τὸν μέγαν του διδασκαλον, ὡς τὸν κατ' ἔξοχην πατέρα τῆς ἀπολυτρωθείσης πατρίδος.

Ἀρετῆς ἔπαθλον.

Καὶ ἐκ τῶν ἐφετειῶν τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν ἐπάθλων δὲν ἔλειψε τὸ τῆς ἀρετῆς. Εἶδη καὶ βαθμίδες ἀρετῶν ἐπάρχουν πολλαί, ἀλλ' ἡ πασῶν κορυφαία εἶνε ἡ «ἀρχὴ καὶ τέλος ἀρετῆς ἀπάσης ἀγάπη», κατὰ τὸν Χρυσόστομον, μάλιστα δ' ἡ ἐκδηλουμένη ὡς αὐτοθυσία ὑπὲρ τοῦ πλησίον, ἢ ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ὡς ἔχουσα τὸ ἄκρον αὐτῆς ὑπόδειγμα ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοθυσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Τοιαύτην ἀρετὴν καὶ ἐφέτος ἐβράβευσεν ἡ Ἀκαδημία. Καὶ εἶνε διπλῆ ἡ συγκίνησις τοῦ τοιοῦτου ἐπάθλου, διότι ἐντεῦθεν τεκμηριοῦται τὸ μὲν ὅτι ἐν τῇ συγχρόνῳ ποικίλῃ συγχύσει δὲν ἐπέλιπε τέλος καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἄνθος καὶ τῆς σπανιωτάτης ταύτης τῶν ἀρετῶν, τὸ δὲ ὅτι τὸ ἀγρυπνον τῆς ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας ὄμμα παρακολοῦνθε μετὰ στοργῆς καὶ γνωρίζει νὰ ἐπισημαίη τὰς τοιαύτας ἐξανθήσεις τοῦ ἠθικοῦ κάλλους. Πόσῃ δὲ σημασίᾳ ἔχει τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Ἀκαδημίας διὰ τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανσιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ λαοῦ εἶνε ὄλως περιττὸν νὰ ἀναπτυχθῇ.

Τὸ διδασκαλικὸν σῶμα.

Θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν ζητηῶν συζητήσεων τῶν διεξαχθεισῶν ἐπὶ τῶν δημοδιδασκάλων κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις συγκέντρωσιν ἐκφράζει τὸ φρόνημα τῆς δολότητος τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου, προσβαλλομένου ἐκ τῶν ἐκάστοτε ἐν τῇ δημοσιότητι ἀναφερομένων περὶ κομμουνιστικῶν συναδέλφων των καὶ εἰλικρινῶς ποθοῦντος καὶ προκαλοῦντος τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ σώματος ἀπὸ τῶν ἀεπιθνητῶν τούτων στοιχείων. Ὁ δημοδιδασκαλικὸς κόσμος ἀνάγκη νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο τὸ θεμελιῶδες, ὅτι εἶνε ἐπιωμισμένος τὴν βαρυντῆν εὐθύνην τῆς ἐν τοῖς ἐμπειπιστευμένοις εἰς αὐτὸν τέκνοις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μορφώσεως ὑγιοῦς συνειδήσεως, ὅποιαν προσήκει νὰ ἔχουν ταῦτα ὡς ἄρτιοι ψυχικῶς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ἕλληνες.

Ἡ δ' ἀριότης αὐτῆ συνίσταται οὐχὶ ἀπλῶς εἰς τὴν παροχὴν τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὴν κοινὴν ζωὴν στοιχειωδῶν ἐφοδίων γνώσεως, ἀλλὰ κυριώτατα εἰς τὴν διὰ τῶν θρησκευτικῶν, τῶν οἰκογενειακῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων φρονηματισμὸν τῶν ἑλληνοπαίδων. Πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τῆς κατευθυντηρίου αὐτῆς γραμμῆς τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως δέον νὰ ἀποσκυβαλίζεται ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ σώματος, ὡς τοιοῦτο δ' ἐννοοῦμεν τὸ πνεῦμα τῆς ἐν λόγῳ συγκεντρώσεως.

Παρήγορον φαινόμενον.

Ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἐκφράσαντες ποτε τὴν κοινὴν δυσφορίαν διὰ τινὰ ἐν τῇ «Ἑλληνίδι» δημοσιεύματα μὴ συντελεστικά εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς ἑλληνίδος γυναικός, καθῆκον ἔχομεν νὰ ἐπαινέσωμεν σήμερον ἄλλα ἐν αὐτῇ δημοσιεύματα, ἐξ ὧν ἀποβαίνει δῆλον ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἐνγενῶν καὶ ἀνεπτυγμένων κυριῶν δὲν σπανίζουσιν αἱ ὀρθῶς ἀντιλαμβανόμεναι τὴν ἀποστολὴν τῆς ἑλληνίδος. Ἀρθρογραφία φρονηματιστικῆ ἐξάιρουσα τὴν μεγάλην τῆς γυναικός ὑπεροχὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς καὶ χαρακτηρίζουσα τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν ὡς τὸ ἀπόρρητον φροῦριον, οὐτινος δημιουργὸς καὶ φύλαξ ἐτάχθη ἡ γυνή, ἔχουσα ὅπλα μὲν τὴν μερίμναν τῆς διατηρήσεως τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, ἐφόδια δὲ ἀνεξάντλητα τὴν καλωσύνην, τὴν εἰρηνευτικὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἀμόλυντον τῆς οἰκογενειακῆς φωλεᾶς, τονίζουσα δὲ, ἐξ ἄλλου, τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν παραδόσεων, — τοιαύτη ἀρθρογραφία ἀποτελεῖ πηγὴν παραμυθίας διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν καὶ ἡ ἑλληνὶς φαίνεται παρασυρομένη εἰς τὸ ρεῦμα τῆς συγχρόνου πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀκαταστασίας.

Ἀδλιότητες.

Αἱ περὶ τῆς ἐν Κερατέα γυναικείας μονῆς θλιβεραὶ λεπτομέρειαι ἄς χρησιμεύσωσιν ὡς μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τοῦ καταντήματος, εἰς τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἀγάγῃ ὁ ὑπὸ τιῶν ἐπιτηδείων ἢ ἀμαθῶν πολυβοώμενος παλαιομερολογητισμὸς. Καὶ ὅταν μὲν οὗτος λυμαίνεται τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν εὐθδειαν, εἶνε ὀπωσδήποτε εὐεξήγητος, ὁσονδήποτε κἂν ἦνε ἀξιοδάκρυτος· εἶνε ὁμως καθ' ὀλοκληρίαν ἀνεξήγητος ὅταν εὐρίσκη ὑπερμάχους καὶ στηρικτὰς μεταξὺ καὶ τῶν ἀνεπτυγμένων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, κατόπιν τηλεγραφήματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως ἤγηθῆ τῶν εἰς Ἱεροσόλυμα προσκνητῶν, ἀπήντησεν ὅτι λίαν εὐχαρίστως θέλει συμμορφωθῆ πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς μονῆς «Τατάρνης» ὁ ἀρχιμ. Γερμανὸς Σταμουλακάτο. Ὡσαύτως διωρίσθη ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Μητροπολίτου ἠγούμενος τῆς ἱ. μονῆς «Ρόμβου» ὁ ἱερομόναχος Ἰάκωβος Μαυροκέφαλος.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἠγούμενος τῆς ἱ. μονῆς «Καρυᾶς» ὁ ἱερομόναχος Νικηφόρος Τσουλαμίτης. Ὡσαύτως διωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ

σύμβουλος τῆς ἱ. μονῆς «Καρυᾶς» ὁ μοναχὸς Κων/νος Μπενεχοῦτσος.

— Τῇ 16ῃ λήξαντος μηνὸς Μαρτίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ἰάκωβος συνεπλήρωσεν εἰκοσιπενταετίαν ἀπὸ τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας αὐτοῦ.

— Ἐπὶ ἐρωτήματος ἐὰν ἱεροδιάκονος χειροτονηθεὶς ἀπὸ πολλοῦ ἐπιτρέπεται νὰ χειροτονηθῆ ἱερεὺς ἄνευ φοιτήσεως εἰς φροντιστήριον, ἐδηλώθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅτι ἐπιτρέπεται.

— Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅπως παρακληθῆ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἵνα προβῆ εἰς τὴν δημοσίευσιν καὶ διανομὴν ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς διαλέξεως τῆς γενομένης ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ὑπὸ τοῦ κ. Α. Κύρου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν μεταβάς εἰς τὴν Μοῆν τῆς Ἁγίας Λαύρας διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας ἐπανέκαμψε τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν.

— Οἱ ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μεταβάντες εἰς Τήνον σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ τῇ παραμονῇ ἐπεδαψίλευσαν τὰς εὐλογίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας μαθητὰς τῶν Σχολείων, πρὸς οὓς ὠμίλησεν ἐπικαίρως ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας, τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἐτέλεσαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν μέσῳ ἀλείρου εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος. Μετὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν δοξολογίαν, καθ' ἣν παρῆστησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἐγένετο λιτάνευσις μετὰ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν λαβάρων, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Σύρου προσφωνήσας καταλλήλως τὰ ἀκολουθοῦντα πλήθη τῶν εὐσεβῶν. Αὐθήμερον μεταβάντες διὰ τοῦ καταδρομικοῦ «Ἑλλη» εἰς Σύρον οἱ σεβ. Ἀρχιερεῖς ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ χιλιάδων λαοῦ μετὰ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐλαβείας, τελέσαντες δὲ τὴν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ παλιγγενεσίᾳ δοξολογίαν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἐλιτάνευσαν μετὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἀκολουθοῦντων περὶ τὰς 30 χιλιάδας εὐσεβοῦς λαοῦ. Κατὰ τὴν λιτάνευσιν ταύτην ὠμίλησεν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως προσφωνῶν τὸν λαὸν καὶ τοὺς μαθητὰς ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ σεβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως καὶ τὴν ἐσπέραν ἐγένετο ἐπίσκεψις τῶν σεβ. Ἀρχιερέων εἰς τὸ ἐν Ἐρμουπόλει «Ἀναμορφωτικὸν Σχολεῖον» ἔνθα ὠμίλησεν καταλλήλως πρὸς τοὺς τροφίμους αὐτοῦ οἱ σεβ. μητροπολίται Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως καὶ Ἐδέσσης.

— Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην μετέβη εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ταμείου τοῦ Κλήρου κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Κ. Δ. Συμβουλίου, τὴν δὲ Τετάρτην εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Κ. Δ. Συμβουλίου καὶ ἔλαβε λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ ἀμφοτέρων τῶν οικονομικῶν ὀργανισμῶν τῆς Ἐκκλησίας.

— Τῷ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐντολῇ τῆς Ἀκαδημίας ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Δ. Μπαλάνος. Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὠμίλησεν ἐν πολλῷ ἀκροατηρίῳ περὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῖ ἀναπτύξας τὰς γνώμας τοῦ μεγάλου Ἑλληνοῦ περὶ Ἐκκλησίας καὶ κλήρου. Τὴν ὁμίλιαν παρεκολούθησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως μετ' ἱκανῶν ἐκ τῶν ὑπουργῶν, μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Ἀποκρισιάρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθος, οἱ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

— Κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἐθνικῆς ἐπετειοῦ τῆς 25 Μαρτίου οἱ μαθηταὶ τοῦ Μαρασλείου ἔψαλον τὰ ἐπικαιρὰ Βυζαντινὰ μέλη «Εὐαγγελίου γῆ χαρὰν μεγάλαν», «Σήμερον τῆς σωτηρίας», «Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε», «Τῷ ὑπερμάχῳ» καὶ τὴν «Ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου», προσδῶσαντα ἰδιαιτέραν λαμπρότητα εἰς τὴν ἐορτὴν.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Νάξου ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παρονατίας ἀνέθηκε τῷ τέως ἠγούμενῳ τῆς Ἱερᾶς μονῆς Λογγοβάργδας τὴν ἱερὰν διακονίαν τοῦ Γενικοῦ ἐ-

πόπτου και πνευματικοῦ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Μητροπόλεως Παροναξίας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ διορίσθη ἡγούμενος τῆς μονῆς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος Παραμάνης. Ὁ αὐτὸς ὁ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς αὐτῆς μονῆς Καλλίνικος μοναχὸς διορίσθη ἡγούμενος τῆς ἐν Νάξῳ ἰ. μονῆς Φανερωμένης.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς 23 λήγοντος συνήλθεν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἡ ἐτησία τακτικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐν ἀρχῇ ἀνεκοινώθησαν οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν Φιλοπτώων Ταμείων κατὰ τὸ 1932 καθὼς και ὁ Γενικός ἀπολογισμὸς, μεθ' ὃ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς παρατηρηθείσης νέας ἀναπτύξεως τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως τῶν Φιλοπτώων Ταμείων, ἠδύχαριστος τὰ μέλη τῶν Ταμείων, κυρίας και δεσποινίδας, διὰ τὸν ζῆλον, τὴν ἀφιλοκέρδειαν και τὴν αὐταπάρησιν των εἰς ἐπίσχυσιν τοῦ ὄραίου ἔργου. Ἠυχήθη δ' ὅπως συνεχίσουν και εἰς τὸ μέλλον τὴν τὸσον ἀγαθοεργὸν δρᾶσιν των ὑπὲρ τῶν πτωχῶν και τῶν δυστυχῶν. Κατὰ τὰς γενομένας ἀνακοινώσεις, τὰ Φιλόπτωχα Ταμεία, κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, εἰσέπραξαν περὶ τὰ 2 1) 2) ἑκατομμύρια δραχμῶν, διέθεσαν δὲ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν Ἀθηνῶν και Πειραιῶς περὶ τὰ 2 300.000. Πλὴν τούτων, διετεθήσαν ἕτερα ποσὰ ἰκανὰ ὑπὲρ τῶν Ὀρφανοτροφείων και Ἀσύλων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ δὲ ἐν Ἀθήναις και Πειραιεὶ Λαϊκῶ Ἱατρείῳ αὐτῆς ἐθεράπευσαν δωρεὰν περὶ τὰς 5 χιλιάδας πτωχῶν ἀσθενῶν. Ὁ λεπτομερὴς ἀπολογισμὸς τῆς δράσεως τῶν Φιλοπτώων Ταμείων δημοσιευθήσεται ἐν προσεχέι φύλλῳ.

— Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεραποστολῆς ἀπεφασίσθη νὰ ἐγκαθιδρυθῶσι προσωρινῶς ἐν τοῖς δωματίοις τοῦ Μετοχιῶ Πεντέλης παρὰ τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως, ὅπου τέως ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ Γραφεῖα τοῦ Μοναστηριακοῦ Συμβουλίου, ἅτινα μεταφέρονται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἐκκλησίας», διότι ταῦτα μετεφέρθησαν εἰς τὴν Στοᾶν τῆς ὁδοῦ ὁσίας Φιλοθέης.

— Τὴν προπαραελθούσαν Παρασκευὴν οἱ μαθηταὶ και αἱ μαθήτριαι τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου ἔψαλον ἐν χορῷ, ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Κωνστ. Παπαδημητρίου, τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, λίαν προθύμως παραχωρηθέντι ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου εἰς ἰδιαιτέραν ὄραν μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ριζαρείων ψαλεῖσαν ἀκολουθίαν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ρ. Σχολῆς Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης, παρακολούθησας τὴν ψαλμωδίαν τῶν μαθητῶν τοῦ Διδασκαλείου, συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν λαμπρὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Ἀκαθίστου και ἀπήντησεν πρὸς αὐτοὺς πατρικὰς νοουθεσίας. Ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ ἀπήντησεν εὐχαριστῶν ὁ Ἐπιμεθευθὴς τοῦ Διδασκαλείου κ. Ζήσης Ζαμάνης, ἐκ μέρους δὲ τῶν μαθητῶν ὁ τελειοφοῖτος κ. Ἀ. Μπόγδανος.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπῆ Ἀθηνῶν.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν κενῶν θέσεων ἑνὸς ἐφημερίου τῶν ἐνταῦθα Ἱ. Ναῶν Ἀγίου Παντελεήμονος (Ἀχαρνῶν) και Ἀγίου Στυλιανοῦ (Ἄρεως) και τοῦ ἐν Σκάλα Ὠρωποῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ προσόντα συμφώνως τῷ νόμῳ, ὅπως μέχρι τέλους τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἀπριλίου ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Μαρτίου 1933 Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος † ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος.

Ἱ. Μητρόπολις Χαλκίδος.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν και ἐφημερίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βου-

λομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Ἀγυαριάς και 2) Γερακίου, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ὡς ἀνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Χαλκίδι τῇ 15 Μαρτίου 1933 † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν Συμβούλιον Ο. Δ. Ε. Π. Ἀργολίδος διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν φανεράν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης τῆς κάτωθι κτημάτων τῆς ἱερᾶς μονῆς Καρακαλά, 14 λιβάδια κείμενα εἰς τὴν περιφέρειαν Κατσιγκρίου. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 διακηρύξεως συγγραφῆς ὄρων και ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ τὴν 9ῃ Ἀπριλίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν και ὄραν 10—12. π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ ἐνταῦθα Ὑπ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Μαρτίου 1933 ὁ Προεδρεύων.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο. Δ. Ε. Π. Ἀργολίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης τῶν κάτωθι ἀκινήτων τῆς ἱερᾶς μονῆς Ταλαντίου. 1) Τὸ ἡμισυ ἐλαιῶνος ἀνέρημα. 2) Ἄγρος Κιάφα Ψωριάση και 3) Ἄγρος Χωράφι Παπᾶ. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 37, 38, 39, διακηρύξεως συγγραφῆς ὄρων και ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν ναυπλίῳ τὴν 9 Ἀπριλίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν και ὄραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων παρὰ τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Μαρτίου 1933. Ὁ Προεδρεύων τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Δημ. Σκουλαρίκης.

Τὸ Τοπικὸν συμβούλιον Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀργολίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν ἢ ἐκποίησης τῶν ἀπομεινάντων ἑδαφῶν τοῦ λιβαδίου ἄμαριανὸς τῆς ἱερᾶς μονῆς Παλαντίου βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 και 104 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀργολίδος και συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 23 Ἀπριλίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν και ὄραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων και λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος † ὁ Ἀργολίδης Ἱερόθεος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν ἢ ἐκποίησης τοῦ ἐν γένει κτήματος «Κόκινη Λούτσα» και «Ἅγιος Παντελεήμων» τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἀγνούντος Ταξιαρχῶν βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 104 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀργολίδος και συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 23ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν και ὄραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων και λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ. τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος † ὁ Ἀργολίδης Ἱερόθεος.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 44